

Bilinmeyen

– SONimza · 12 Aralık 2018

Yıllar Önce...

Bir kadın varmış
Çaresiz,yapayalnız...

Yaşanmışlıklarını
Özlemlerini sorgulayan
Keşkeleriyle savaştan
Bir kadın.

Her nedense ölüme aşıkmiş ölesiye
Yaşam Senfonisi çalarken
Hep dans edermiş Ölüm'le.
Şiirler yazarmış ölüm üzerine,
Çağırırmiş onu gündüz gece.

Bir gün...
Biri gelmiş aniden.
Adı yokmuş bilinen.
Kadın, "ÇOCUK" demiş ona.

Çocuk...
Işık olmuş karanlığına,
Dost olmuş yalnızlığına,
Yıkmiş keşkelerini birer birer,
Susmuş Ölüm haykıran dizeler.
Ama Vakti geldiğinde.
Geldiği gibi Sessiz , zamansız gitmiş uzaklara.

Kadın...
Son şiirini yazmış gözyaşlarıyla,
Gömmüş ruhunun karanlıklarına.
Hep beklermiş O günden beri.
Gelir diye belki.

Az zaman , uz zaman geçmeden

Çocuk çıkagelmiş aniden.
Kadın şaşkın sevincinden
Çocuk ise hüzünlü ve kaygılı
Konuşmuşlar eskiden ,yeniden
Acılarını ,umutsuzluklarını
Nefretlerini damla damla.
Akıtmışlar Hayat Okyanusuna
Bitmiş kelimeler...
Dolmuş zaman...Kırılmış kum saati.
Ve ...
Kadınla Çocuk el ele
Yelken açmışlar
.....BİLİNMEYEN'e..

.....ENA.